

Prefaci

Aquesta obra està basada en fets reals per la qual cosa s'han modificat diversos noms i cognoms dels personatges que es mencionen, així com certes dades perquè ningú se senti identificat. En qualsevol dels casos, la narració que es fa no persegueix ofendre a ningú, ni perjudicar o comprometre cap persona.

L'obra es basa en successives xerrades d'un pare amb la seva filla en el temps que van estar de passatgers als avions per visitar la República Popular de la Xina, a fi d'acudir com a convidats a un casament i, de passada, conèixer tres importants ciutats d'aquell enorme i exòtic país.

Els relats a les aeronaus es refereixen principalment a la vida d'aquest pare amb la seva esposa difunta i les circumstàncies que van envoltar el matrimoni. S'expliquen sentiments, qüestions econòmiques, actituds familiars, vida professional... i els inconvenients que van generar l'absència d'adaptació a la vida quotidiana en trobar-se alguns personatges en una gran ciutat com Barcelona.

Aquests relats s'interrompen, bàsicament en tres ocasions. En arribar a la ciutat de Chengdú; després, a la capital del país, Beijing i, finalment, en aterrar a Xangai. En el periple de dotze dies, es descriuen les visites més significatives i es comenten els llocs i fets més atractius per la importància que tenen, així com aspectes de la història, la cultura, les llegendes i els costums.

És doncs, una biografia en què la història és el fonament de la narració. Comença amb la descripció d'una sèrie de fets a

la primera mitat del s. XX a Barcelona i tot seguit l'evolució de les vides centrant-se en les dificultats que van tenir dos enamorats per crear la seva pròpia família a la Ciutat Comtal.

S'hi inclouen fotografies, gràfics i quadres de dates per facilitar la ràpida comprensió del lector. Tot plegat, amb el bé entès, que l'obra no vol abusar de l'exposició de dades, perquè el que es busca és relatar l'experiència del viatge i la vida passada, alhora que la narració sigui el més didàctica i amena possible per a tothom.

L'autor

*A ella,
A la que tant vaig estimar,
A la que encara estimo,
A la que tant dec,
A la que tant em va voler,
l'Emilia.*

La història: testimoni dels temps, llum de la veritat, vida de la memòria, mestra de la vida, missatgera de l'antiguitat.

MARC TULI CICERÓ (103-43 aC. Roma)

Filòsof, polític i orador.

CAPÍTOL I

El primer vol del viatge

Apressat surto de casa amb la maleta i una motxilla en direcció a l'estació de ferrocarril de Sant Andreu Comtal. Saludo un veí que s'interessa pel suposat viatge en un festiu com aquest. És el primer dia del 2020, són les 14,30 h i el tren passa al cap de deu minuts en direcció a l'aeroport del Prat. Però abans he de trobar-me amb la Nati a la plaça Orfila. És un dia poc fred, més propi de la primavera, però com que tenim coneixement què a on anem fa molt fred, precisament en aquestes dates, porto posat un anorac molt gruixut amb caputxa comprat la setmana anterior per resistir temperatures de fins a 10 graus sota zero, cosa que allà és freqüent. No és d'estranyar que em mirin perquè aquí ningú va tan abrigat.

Quan em dirigeixo a la plaça, veig la meva filla equipada també amb anorac, maleta, motxilla i també el seu barret de llana.

—El primer que sento és —Papa, anem una mica tard! Suposo que deus portar el passaport?

—Sí, és clar, ho tinc tot: targetes de crèdit, divisa del país, assegurança, els passatges i reserves dels hotels, les píndoles, el mòbil amb el carregador, la càmera de fotos...Tot.

—Amb un gest de tranquil·litat, ella conclou —Llavors..., anem a l'estació sense perdre temps.

Vaig d'acompanyant i deixo que em guiï ella. Res més còmode que algú es posi al capdavant de la coordinació del viatge. Sé que té experiència en viatges amb un grup habitual d'amigues que amb freqüència lidera. Tot i que la seva professió no és del sector turístic, li agrada molt viatjar i veure món. En realitat, fa un parell de mesos que ho ha estat preparant, començant per la informació, la sol·licitud dels visats, compra de roba d'abrigar, guia turística, plànols, mapes, reserva d'hotels, bitllets d'avió, etc.

El tren ens porta a la Terminal 2. L'avió surt al cap de dues hores i mitja, però per agafar-lo, hem d'anar a la T1.

—Ella comenta —Ja ho saps, després d'assegurar-nos la targeta d'embarcament i el *check-in*, hi ha la facturació de les maletes i el control de passatgers, la qual cosa suposa molt de temps.

—Mostro assentiment, perquè anem amb retard.

—Corrent i gairebé en marxa pugem a l'autobús d'enllaç entre una terminal i l'altra.

Arribem corrent a la T1 i els tràmits de rigor resulten ràpids perquè no hi ha gent per al nostre vol. Tots ja han passat. L'hostessa de control de la porta número 8 es trobava ja a punt de tancar el pas d'accés a l'aeronau, però en veure'ns, fa senyals perquè correm. Li donem la targeta d'embarcament sense parar-nos, entrem també corrent al *finger* i veiem com el sobrecàrrec suspèn el tancament de la porta del *Boeing 747*. Al final, enfilem el passadís de l'avió. Som objecte d'atentes mirades, somriures i comentaris poc dissimulats dels qui ens veuen apressats carregats amb maletes de mà i motxilla. Per haver arribat els últims, tenim problemes per trobar lloc on situar els estris de mà i la roba d'abrigar addicional que portem. Per fi, amb l'ajuda d'una hostessa, apareix un racó al fons del passadís.

Ja acomodats, iniciem el repàs, una vegada més, de l'itinerari d'anada del viatge. El primer vol d'avió que ja ha començat a moure's en direcció a la pista d'enlairament, ens portarà a Schiphol, l'aeroport d'Amsterdam que fa de *Hub* de la companyia KLM; això implica una escala. Aquest primer vol tindrà una durada de tres hores i mitja, mentre que el temps d'espera a l'aeroport holandès serà d'una hora fins que pugem a l'altre avió, el qual, després de deu hores i mitja, aterrarà a l'aeroport internacional Shuangliu, pròxim a la ciutat de Chengdú, situada al sud-oest del territori de la República Popular de la Xina.

Estarem només quatre dies en aquella ciutat, anem al casament de Xinyué, amiga de la Nati. La va conèixer en fer un curs d'immersió en l'idioma gal i l'anomena “Bibian”, al explicar-li que és el seu nom de pila occidental. Sembla que a la Xina acostumen a tenir, almenys, dos noms, un per al cercle familiar i l'altre per a ús popular o col·loquial, i és possible que algun coincideixi amb l'oficial. El cognom de la família a la qual pertany, sempre s'escriu davant, mentre que el nom es posa al final. *Exemple:* Mao Zedong (que també, Mao Ze Dong), on Mao, és el cognom i Zedong (o, Ze Dong) és el nom.

Ambdues amigues van fer una forta amistat i en decidir casar-se la Bibian la convidà a l'esdeveniment amb un acompanyant. La informació que hem rebut, especialment de la Bibian, és que al seu país, els casaments són realment extraordinaris, en molts aspectes, i generalment amb molta assistència de convidats. La cerimònia i el banquet tindran lloc al migdia del dia 3 en un hotel molt cèntric de la ciutat de Chengdú.

El cinquè dia, tornarem a agafar un avió que després de tres hores de vol, aterrarà a l'aeroport internacional més gran que es coneix, inaugurat fa uns pocs mesos, el Beijing-Daxing, tot i que de moment per a nosaltres, continuarem dient-li “el de Pequín” quan ens sembli. En aquella ciutat estarem sis dies més com a simples turistes i després agafarem un altre vol de

dues hores i mitja per visitar Xangai, la ciutat més poblada de la República, on estarem també dos dies més i, després, tornarem a Barcelona. Aquest últim vol tindrà una durada superior a disset hores, sense comptar el temps d'escala a l'aeroport de Shwechat d'Àustria.

Durant tantes hores, encaixats en seients que donen poques possibilitats de moviment, tret d'algunes escapades al bany, tots dos tindrem temps de parlar de moltes coses.

S'encén la llum de l'indicador *Fasten seat belt*, ens cordem el cinturó i, seguidament, després d'un recorregut lent, amb repetides vibracions per la pista, l'aparell s'enlaira.

—Com et trobes, papa?, vas millorant?

—Sí, alguna cosa he millorat en l'aspecte de la salut física, però en el psíquic, continuo igual.

—I tu, Nati, com estan aquelles molèsties intestinals?

—Doncs, també van desapareixent. Ja em manifestà el metge, que això és normal en la nostra situació. Ha estat un cop molt dolorós —afegeix.

—Sí, efectivament, tots sabem que això passa, però quan és als altres poc t'afecta i quan arriba tan de prop et sorprens molt i ho interpretes com una gran injustícia. Quedes desconcertat, atordit i et disminueixen els sentits més elementals durant força temps.

—Segueixo. És com si hagués estat sempre convençut que mai arribaria aquell dia.

Suposo que amb el temps les molèsties físiques desapareixen, però queda el sentiment, aquell dolor permanent d'haver perdut la dona que he volgut sempre. Encara, de vegades, quan estic sol, ploro, recordant els gairebé tres mesos d'angoixa que tots vàrem passar. Sabíem, fins i tot ella, com acabaria la malaltia, per aquell maleït microbi que els metges anomenaven “b-rasmutat” el qual havia fet el seu niu a l'intestí gruixut, és a dir, al còlon, i finalment, després de fer-la patir molt, se

l'emportà el 9-12-2018. No oblidaré mai el patiment que suportava, va ser terrible veure-la com cada dia estava més prima, com duia la malaltia en silenci, com dissimulava perquè no ens angoixéssim... I, tampoc mai l'oblidaré per haver volgut compartir la seva vida amb nosaltres. La vaig voler molt i encara la vull. Tinc terror que, amb el decurs del temps es dilueixi la seva imatge i s'esvaeixin els records que m'he promès no oblidar. Sí, aquells records que m'ajuden a continuar caminant per aquesta vida.

Sé que aquest viatge li hauria agradat molt fer-lo amb nosaltres. Com que no és possible, ara vaig amb el pensament d'ella i imaginàriament, el viuré com si vingués amb nosaltres i miraré les coses amb els seus ulls, menjaré amb la seva boca i descansaré com si estigués amb ella. En el fons, des del fatal dia que la vàrem perdre intento viure la vida per tots dos.

La meua filla comprenent que a mesura que parlava de l'Emília el meu cor s'anava estovant molt, pensà que és millor canviar de conversa.

Em pregunta pel Cesc —Com està? —Bé, el teu germà continua fent la seva vida a casa amb mi, a la seva manera. També l'ha afectat molt la pèrdua de la mare, però ha reaccionat de forma més dissimulada i poc comunicativa. Ja saps, com és. Continua de mal humor per l'activitat laboral que desenvolupa al bufet. El cap de setmana vinent haurà de treballar dissabte i probablement el diumenge, però crec que tot això el distreu de la pena i també s'ha aprimat uns quants quilos.

Quan he marxat de casa, en el comiat ja he notat alguna cosa al seu rostre que reflecteix el seu caràcter.

—Ah!, per cert, ara que me'n recordo. Suposo Nati, que podem comunicar-nos amb ell, mitjançant l'aplicació WeChat, perquè WhatsApp no funciona a la Xina, veritat?

—La Nati, contesta. —Efectivament, certes comunicaci-

ons occidentals no són operatives en aquell país. Quan arribem a Chengdú, li enviarem un missatge perquè estigui tranquil.

—El que m'han dit, —segueix— és que les comunicacions amb Occident són complicades i cares, fins i tot, per internet. L'ús de targetes de crèdit en establiments comercials rares vegades s'accepten. En canvi, pel que sembla els bancs i els caixers automàtics d'entitats financeres estatals d'aquell país sí, no posen inconvenients.

—Per cert, papa, em vaig adonar que estaves llegint la història de la Xina. Pots resumir-me una mica que saps sobre aquell país?

—Com comprendràs, seria molt llarg, encara que fos només resumit. Del que he comprès, puc fer-te'n una pinzellada referida als orígens i sobre la resta, en bona part, ja ho veurem allà.

Els orígens del que acabaria anomenant-se poble xinès, són difícilment determinables amb precisió perquè avui dia encara apareixen restes humanes en diferents parts del país i corresponents a diverses èpoques de l'Edat de pedra en excavacions arqueològiques. Les que tenen més anomenada són les troballes pertanyents a un sol homínid, conegut per "L'Home de Pequín", que s'estima deu tenir entre 680.000 i 780.000 anys, i la ciència nomena *Sinanthopus pekinensis*, descobert el 1927, a la cova Zhoukoudian, propera a la capital de l'Estat. Classificat pels paleontòlegs com una variant de l'*Homo erectus* (perquè ja caminava a dues potes).

Tot això, podria haver fet creure que era la causa de la diferència física dels habitants de la zona asiàtica, respecte dels que habiten altres continents. Però recentment, al mateix lloc, s'han trobat més restes humanes, ara abundants, corresponents a l'*Homo sapiens* d'una antiguitat d'entre 18.000 i 11.000 aC. (Recordem que la constància de la primera exis-

tència de l'*Homo sapiens*, està situada a l'Àfrica amb una antiguitat superior als 200.000 aC i que des d'aquell continent va emigrar cap al altres). La ciència ha determinat que la estatura màxima era d'1,56 m d'alçada per als homes i d'1,44 m les dones. L'esperança de vida s'ha fixat en catorze anys per al 44% i només el 3% arribava als cinquanta anys. Sembla que la resta de possibles percentatges, com la mitjana d'edat, no s'han pogut determinar, de totes maneres queda clar que la vida era curta.

Els descobriments de restes, situen la seva arribada a la zona circumdant del Riu Groc. Els que van habitar el nord, cultivaven el mill i al sud l'arròs, però també vivien de la caça i pesca. Utilitzaven el foc i eines de pedra, també ja tenien domesticats el gos i el xai. Més tard, es van estendre cap a l'est per la planícia costanera i cap al sud rumb al riu Yang tzé (el tercer més llarg del món), es barrejaren amb altres poblats transformant-se en comunitats xineses.

Les primeres escriptures i bronzes apareixen en el regnat de Wu Ding, de la dinastia Shang cap al 1200 aC quan la capital del regne era Yin xu (avui, són meres ruïnes) a uns 500 km de Pequín.

Deixant el passat, en l'actualitat aquest país, administrativament està distribuït en vint-i-dues províncies, cinc regions autònomes i quatre municipis sota jurisdicció central (Beijing, Tianjin, Xangai, i Chongqin).

La resta del passat transcorreria entre la fi de l'època prehistòrica i començament del s. XX. Repartit en vint-i-dues dinasties imperials amb els seus respectius sobirans que van regir les destinacions de la Xina, diversos dels quals, van deixar una empremta molt important per al futur del país.